

45996

Český rozhlas

CR.LDR_VH.2012.6

Centrum výroby

Tvůrčí skupina literárně-dramatické tvorby

Vedoucí: Hlynek Pekárek

Dramaturg: Klára Novotná

DV 001893 45:34

Paul Plamper

Tacet (~~Heho 2~~)

překlad Zuzana Augustová

mp, 24.9.2013
(29.30-22.20 Vtl)

ph: VLA2806615 ... 1:21
z: Vypadá to mnohem ...
k: ... veršhle ani slovo.

(sk. 4-8; 6:13)

Paul Plamper (1972) je německý dramatik a režisér. Jeho inscenace se vyznačují naléhavostí a virtuózní improvizací s vynikajícími herci.

„Tacet (Ticho 2)“ tvoří pokračování tématu ticha, jehož různými podobami se Paul Plamper ve svém díle zabývá. V předcházejícím textu „Ticho 1“ se jedná o okamžik náhlého zastavení, jež je výrazem určité kolektivní sociální strnulosti, ve hře „Tacet (Ticho 2)“ je ticho výrazem naprostého odmítnutí mezilidské komunikace.

Za „Ticho 1“ převzal Plamper v roce 2008 Cenu válečných slepců za rozhlasovou hru. S inscenací „Tacet (Ticho 2)“ zvítězil na Prix Europa 2011.

OSOBY

Žena

Muž

Uli

Oblíbená nepřítelkyně

Šéf agentury

Praktická lékařka

Matka

Otec

Primář

Doktor Dietz

Olaf Brammbach

Heike Selzerová

Laura Köppkeová

Hermann Laser

Artur

Šaman

Sociální pracovník

Dítě 1

Dítě 2

Mladá maminka

Číšník

Pokladní

Mladý muž

1. Koncertní dům, foyer. Změť hlasů.

Žena: ~~Terezo...~~ Terezo, co se děje? 1

Muž: Pojd', pojd', jdeme ven.

Žena: Možná je tu moc lidí, nebo - ...ten vzduch...

Muž: Možná.

Žena: Cože?

1 Muž: Nic neříká, prostě nemluví... ~~Terezo, máme zavolat Uliho?~~

Žena: Hm?

Uli: (*obejví se nečekaně*) Ahoj. Zdravím vás.

Muž: Jé! Ahoj.

Žena: Ahoj, Uli.

Uli: Terezo. Co... Co se děje?

Žena: Právě že nevíme. 1

Uli: Co se stalo?

Muž: Všechno bylo OK. Šli jsme na koncert a tak...

1 Uli: Terezo, snad ses...? Co koncert? Co hráli?

Žena: Šostakoviče, smyčcový kvartet číslo 13 1 Chtěla na to jít. Myslím, že už to znala 1 Já to neznala. Musím říct, že je... je to docela síla, no, je to...

Uli: Aha ... Terezo?

Muž: To není tím koncertem. Už předtím byla... nemluvná. 1

Uli: Terezo, takže co, co chceš dělat? Mně to přece můžeš... Dobře, ehm, já, já...

Žena: Možná že teď potřebuje jenom trochu klid a ...

Uli: Jasně, OK /oukej/ Dojedem domů. Zůstanu dneska v noci u tebe, a pak, pak se uvidí.

2. Terezin byt. Zvuky čištění zubů, tekoucí voda.

Uli: Je ti už líp? ... No, jak to vypadá, ehm? Můžu ti něja... Zítra ráno musím brzo pryč, to víš, ne? ... Ty... půjdeš si lehnout? Nebo... budeš ještě sedět... co? No - *ja' si jdu lehnout tak možd!* přijd' za mnou, jestli chceš, ale já musím do pelechu, jinak budu zejtra... Co říkáš? *no, no*

3. Agentura. Zvuky kanceláře.

Oblíbená nepřítelkyně: Terez, koukám zrovna na ty autoráky k fotkám pro tu kampaň Astra, není to vyřízený... Máš to v počítači? Je to důležitý, jinak... nechci na tebe tlačit nebo tak, ale bylo by to prostě jako, jenom abys... tak jo.

Šéf agentury: *(telefonuje v pozadí)* To je fakt super...

Oblíbená nepřítelkyně: Můžeš mi to pak poslat mailem nebo tak... nemusíš to ted' vůbec, ale...

Šéf agentury: *(do telefonu)* Řekni mu to. ...Ne, dej mi ho k telefonu.

Já mu to řeknu sám, OK /óká/? Vteřinku, jo.

(Tereze a její kolegyni) Půjdete na oběd?

Oblíbená nepřítelkyně: Jé, ty jsi zlatej! Jasně, už mám strašnej hlad.

Šéf agentury: (A ty, Terezo?) Fajn. Jdu si pro sako, hned jsem zpátky, vteřinku.

Oblíbená nepřítelkyně: Terez? Tady, ten tvůj koncept CI, prošla jsem si ho. Jo, dá se to tak udělat. Ne, vlastně je to super.

Šéf agentury: *(do telefonu)* Hm, zítra v deset to budu mít na stole, jasný? Jinak budu sice dál chodit na tvoje výstavy, ale žádnou práci už ode mě nedostaneš, OK./óká/? Tak zatím.

Oblíbená nepřítelkyně: Kam půjdem?

Šéf agentury: Co k tomu novému Španělovi na rohu?

Oblíbená nepřítelkyně: Jo, ten je prej super.

Šéf agentury: Ty nejdeš, Terezo?

Oblíbená nepřítelkyně: Chceš něco přinést? Kuře? Nebo rybu? No, já ti něco vyberu. Čau.

Šéf agentury: Jo, dřív jsem taky makal i přes oběd...

(Zvuky kanceláře. Tichá změt' hlasů.)

4. Terezin byt. *Terezo, miláčku*

Uli: Bylas v práci?... Hej, miláčku. *(Vzdychá.)* Nebo máš... bolí tě něco? ... Blbě parkuju, hned jsem tu. Ano, Terezo? Hned jsem zpátky.

5. Ordinace.

Praktická lékařka: Sledujte prosím ještě jednou můj prst a neotáčejte přitom hlavou. A ještě jednou nahoru... a dolů... a do strany. Dobře. V pořádku. No, nic zvláštního nepozoruji.

Uli: To je snad dobře, ne?

Praktická lékařka: Takže prozatím ^{tu'm} jí ~~vystavím~~ neschopenku, ano, a pak vám ještě napíšu doporučení do nemocnice a vy tam s ní zajdete, aby to ještě jednou vyšetřili, oni mají i jiné možnosti, než já tady.

6. V autě. Příslušné zvuky.

Matka: Terezo? Co se stalo? To... po, po tom koncertu, prostě...
zničehonic... Uli mi volal, že jsi v nemocnici, ^{mobilu} ale, ~~prosím tě,~~
^{se ho mám domluvit} proč to vím já až teď?... Takže ...No, nevadí, teď pojedeme
^{lymabem, or kortin} prostě domů a zítra bude po všem. (Vyspiš se a všechno bude
v pořádku, mám pravdu? (Auto zastaví.)

7. Terezin byt.

Matka: Vypadáš mnohem líp než předevčírem, o moc líp. Třeba se
všechno... (Zvonek.) Někoho čekáš? (Zvonek znovu) Má
přijít Uli? Počkej, já otevřu. (Jde ke dveřím.) Ano? Ach...
(Někdo opět zvoní. Matka otevře dveře.) Je tu - tvůj otec. Víš
o tom... je to... Tohle já nevydržím. Já jdu. (Vezme klíče a
chce jít.)

Otec: Ahoj, Judith.

Matka: Ahoj.

Otec: Ahoj. Ahoj, Terezo. Co se děje? Ty nemluvíš? No
tak... Terezo?

Uli'sla

Matka: Tak... já půjdu.

Otec: Takže ona fakt nic neříká?

Matka: Ano, naše dcera nemluví.

Otec: Takže nemluví vůbec s nikým? Třeba mluví s Ulim?

Matka: Ne, ani s Ulim nemluví.

Otec: No, myslím, Terezo, že nevypadáš nemocně ~~nebo tak~~, já...

Matka: Myslíš?

Otec: Ano.

Matka: Já myslím, že jo.

Otec: Ale není to žádná fyzická nemoc?

Matka: Ne. Už týden neřekla ani slovo.

Otec: ...nepíše cedulky nebo tak? Terezo, jestli nechceš mluvit, můžeš třeba napsat něco na papírek... Terezo, co to má znamenat? Co se děje, já myslím, nemohla bys nám aspoň trochu něco naznačit... v čem je problém? Kdybych, kdybych si to přečet, třeba bych...souhlasil, třeba bych řek - no, to je panečku experiment... hlavně teda, především klid... Přišel bych už dávno, ale nikdo mi nic neřekne.

Matka: Ona nemluví.

Otec: Ty se mnou taky nemluvíš.

Matka: Nechceš čaj, Terezo? Tady, postavím ti ho sem.

Otec: Vnímálas, co jsem se ti právě pokoušel říct?

Matka: Ano.

Otec: Nemluvíš se mnou několik let. Kolik je to vlastně...

Wkzka

Matka: Musím jít, mám kurz...hm, přijdeš zítra, nebo?

Otec: Samozřejmě.

Matka: A kdy? V kolik hodin?

Otec: ^{*musím*} Mám... ^{*ale*} zítra odpoledne si můžu vzít volno.

Matka: Dobře, tak já přijdu... zítra ráno. *Pa!*

8. Terezin byt. Ložnice.

Uli: Hm?-Haló? Hej? (*šeptá*) Terezo? (*Zhluboka se nadechne a mluví dál normálně.*) Terezo, jestli se ti něco nelíbí, musíš to říct, ne? Já, já bych taky mohl říct, co mi vadí, ale... o to teď nejde. Víš co, tak mi to prostě řekni, poslouchám tě. (Já jsem přece empatický, dokážu se vcítit.) Dokážu to pochopit. / Můžeš mi, prostě mi řekni. Jestli, jestli mám jít.

8 9. Terezin byt. *SL 16*

Matka: Terezo? Ach, tady jsi. Dala jsem si udělat klíč. Abych nemusela pořád zvonit. Ty mi neotvíráš.

10. Terezin byt. Balkón - Otec/ Ložnice - Uli/ Obývací (Kuchyně) - Matka

Otec: Nic. Nic, nic, nic. Ani slovo. Na to jsi přišla v práci? Při vyměšlení reklamy, nebo co? Tak vlastně...proč ne, až na to, že... ~~Hele, víš já...~~ já si totiž myslím, že když člověk s druhým delší dobu nemluví, že pak už nedokáže skutečně mluvit ani sám se sebou.

Uli: Ach jo, Terezo máme problém, hoří nám termín. Kluci se ještě extra ptali, ~~teda já teď vážně nevím, co, co mám...~~ Na to se prostě nemůžeme vykašlat. Terezo, musela bys něco, ach jo, no jo, něco říct v... ehm, aby věděli. Nevěřím, že to... myslím, co mám jako říct?

Otec: ~~A co čtení?~~ Číst snad můžeš, ne, to můžeš klidně přiznat.

Určitě čteš, když tady nejsme.

~~Uli:~~ (9) série.

Uli: Já jsem pořád tady, z mojí strany se nic... Jo.

Otec: Teda, já, já klidně přiznávám, plácám nesmysly od rána do večera, ~~ale člověk to prostě potřebuje, aby si nějak...~~ rozčlenil den. Copak se nebojíš? To prázdno...

Matka: Terezo, ~~pokus se,~~ snaž se nějak dostat ~~ven~~ z té izolace. ~~Zkus~~ ~~to,~~ kvůli mně.

Otec: Jestli chceš mít fakt klid, začni zas mluvit. Pak totiž budeš moct lidem říct, že nechceš. A oni to vezmou a nechaj tě na pokoji. Je to jednoduchý, Terezo. Musíš prostě jenom říct: nechci na psychiatrii.

14. seina

11. Psychiatrie. Terezin pokoj.

O. nepřítelkyně: Tak koukej, co jako nesu... Znáš tyhle přáníčka? Mám?

Tak fakt to otevřím pro ty
(Hudba, kterou vyluzuje pohlednice s blahopřáním.) A koukni

- tady se všichni, ale fakt všichni podepsali. Dokonce i
ten... Honza, ten novej... -jo, toho už si ale asi nezažila, ... *nežádala, ... to rovnou*
Tak, takhle tady máš aspoň jako něco svýho... Já to položím
sem, OK /oka/? Hopla... Dobrá vyhlídka. To je vždycky
důležitý,... myslím ... jako když člověk někde dlouho... teda
aby vyhlídka... No, krása...hm...Ehm,...

Hele Terez..., pokud jde o práci ... je to takhle, chtěj jako
počkat do příštího tejdne a pak...no, byl určitej deadline, že,
ehm, no jo, ale protože nebylo jasný, jestli se vůbec chceš
vrátit... jako do firmy... a tenhle způsob života, já
nevím...jako... Ehm, no jo, takže v tuhle chvíli je to tak jako,
že to místo dostanu já. Jo mám fakt radost. Jo. Ale kdo ví,
třeba se stane zázrak a ty budeš příští tejdne zpátky?... *jak kdy položím* Chtěla
jsem to prostě říct ...jo, já jako nemám ráda věci, co se nedají
otevřeně říct, takže... jo... Taky proto, ehm, aby sis nemyslela,
že bych to nějak jako-za žádama nebo že jsem třeba naznačila,
to nikdy. Jestli ti někdo něco namluvil, zapomeň na to. Jako
z mojí strany vždycky *vždycky* fair play, OK /oka/? A samozřejmě, že
doufám, že se zas nějak vrátíš, a... *tenkrát v 8, 10, 12* Ale nespěchej, tak. Dopřej

Def si čas, jak potřebuješ. *f. možná dle pro sebe, on to*
člověk občas potřebuje. Je to náhodou, ne
je to to, možná takhle většina má, 11
tak aha!

12. Psychiatrie. Před Tereziným pokojem.

- Primář: A diagnóza? Schizofrenie? Deprese?
- Doktor Dietz: To si nemyslím. Tedy schizofrenie to myslím nebude.
Deprese tu může hrát jistou roli, Ale nechtěl bych se...
- Primář: No dobrá, tak se na to podíváme.

13. Psychiatrie. Terezin pokoj.

(Někdo klepe na dveře.)

- Primář: Dobrý den, slečno Rahnová. Já jsem doktor Schröter, jsem tady primářem. Doktora Dietze už znáte.
- Doktor Dietz: Dobrý den, slečno Rahnová.
- Primář: Slečno Rahnová, vím o vás, že jste až doteď s nikým na klinice nepromluvila. Mohu vám zaručit, že jste tu v nejlepších rukách, zejména pokud jde tady o doktora Dietze, který má s vaší problematikou, tedy s mutismem bohaté odborné zkušenosti. Samozřejmě mu můžete plně důvěřovat.

14. Psychiatrie. Ordinace doktora Dietze.

- Doktor Dietz: Podívejte se tady na ty obrázky. Například tenhle... co to je? Nebo... tady ten. To je přece... docela zábavné. Co má ten muž v ruce?... Hm? Něco má v ruce... Dobrá, možná... tenhle je možná víc inspirující. Hm? No, tady ten je celkem

výrazný... Takže, Terezo, když teď nemluvíte, chcete tím něco vyjádřit. Že? A právě tím se musíme zabývat.

15. Psychiatrie. Skupinová terapie.

Doktor Dietz: Tereza... nemůže momentálně mluvit. Nemůže, anebo nechce. Každopádně to pro ni z nějakého důvodu není možné. Prosím, aby to všichni respektovali a nebagatelizovali to. Navrhuji, aby teď každý popsal, jaký má Tereza výraz ve tváři. Začneme třeba u Olafa.

Olaf: Teda možná to zní hloupě, ale já si připadám, jako že mě pozoruje.

Doktor Dietz: Heike?

Heike: No tak, pro mě je to... spíš black face, jako že: nikdo není doma.

Doktor Dietz: Laura?

Laura: Tak já myslím, že má, ehm, docela bystrý a inteligentní výraz.

Doktor Dietz: Hermann?

Hermann: Nemohli bychom..., možná by to tak vůbec nechtěla. Můžeme přece ... svoje vlastní problémy...

Laura: Jo, taky mi to připadá tak nějak nepříjemný. Víím, jak jsem tu seděla poprvý to je hrůza. Takhle přede všema, ve skupině, když nemluví. To je skoro jako mučení, ne? Terezo?
(Zhluboka se nadechne.)

Doktor Dietz: Terezo, Když vám bude něco nepříjemné, tak ... dejte nám znamení. Ano?

Laura: Já, já teď nebudu vůbec nic dělat, jenom se prostě vedle tebe posadím, jo? Co?

*Dobrá
Laura* *Dobry mal'pach, mamka
Tak ur, do byl me ?*

16. Psychiatrie. Ordinace doktora Dietze.

Doktor Dietz: Paní Rahnová, začneme anamnézou.

Matka: Ano.

Doktor Dietz: Jaký byl porod, (paní Rahnová)?

Matka: No, probíhal úplně normálně. Teda, Tereza byla taky úplně normální dítě.

Doktor Dietz: Takže pro vás nepředstavovala žádnou velkou zátěž, ale...

Matka: Naopak. Moje dítě mi pomáhalo, abych byla silnější, abych... abych se smála, s Terezou jsem se mohla smát a...

Doktor Dietz: Takže, Tereza se hodně smála.

Matka: Ano, když má matka dítě, je... je život prostě jednodušší... pro matku... byly jsme nejlepší kamarádky, my...

Doktor Dietz: Je to pravda, Terezo? Bylo to tak?..

Matka: No, tak řekni... Chceš mi určitě říct, že jsem všechno dělala špatně, je to tak? Terezo?.. Co, co to má znamenat? Chceš mě tím - trestat, nebo co?..

Doktor Dietz: Dobře. Proč myslíte, že Tereza mlčí?

Matka: To je přece to nejhorší, co může dcera matce udělat.

Doktor Dietz: Proč myslíte?

Matka: Přece jsme spolu vždycky všechno probíraly... Proč se na mě celou dobu tak díváš? Slyšíš?... Pane doktore, proč to dělá?

Doktor Dietz: *Je nervní*
Co myslíte? *My?*

Matka: Já vím, že jsem dělala všechno špatně. Byla jsem... byla-jsem na ni asi moc fixovaná. Asi jsem ji zahltila... nebo... Přestaň na mě tak zírat!...

Doktor Dietz: Nechcete kapesník?

Matka: Přestaň na mě tak zírat! Já na tebe, já se na tebe už taky nechci ... koukat. Já můžu...

Doktor Dietz: Kam jdete, paní Rahnová?

Matka: Jenom se na ni podívejte! To je neuvěřitelný, jak se ke mně chová. (Nechala jsem ji jít.) Já jsem...

Doktor Dietz: Paní Rahnová...

Matka: ... mohla si žít, jak chtěla, nebo snad ne?

17. Psychiatrie. Ordinace doktora Dietze.

Doktor Dietz: Pane Rahne, po rozvodu, udržoval jste s Terezou kontakt, nebo...?

Otec: Ano, určitě. Teda byla samozřejmě vždycky vítaná. Moje nová žena proti tomu taky nic neměla. Kdykoli k nám mohla přijít. Ale na takový záležitosti, která... na tom se vždycky podílí víc lidí. Musela by nám taky trochu vyjít vstříc. Je dospělá. Nemůžu ji k ničemu nutit. Je to tak, Terezo?

Doktor Dietz: Hm.

Otec: Jak tomu rozumíte, pane doktore?

Doktor Dietz: *Mr podivýte se*
Nijak. Jenom se pokouším udělat si představu o rodinných konstelacích, ~~zvláště o daných vztahových modelech.~~

Sledoval jste pak její profesní dráhu, pane Rahne?

Otec: Hned po maturitě odešla do Francie, to jsem jí moc přál. A pak začala studovat.

Doktor Dietz: Hm, co studovala?

Otec: Myslím, že germanistiku a sociální vědy. Moc dlouho u toho nevydržela. Ale tohle ...tohle chápu. ... asi to pro ni nebyly ty pravý obory. Prostě se školou praštila a nějakou dobu se pak tak různě poflakovala. Ale to je taky důležitá zkušenost.

Teda já jsem v tom neviděl nic tragického...

Doktor Dietz: Možná jste měl o jejím životě jiné představy...

Otec: Představy. Teda, mít o svojí rodině nějaký vlastní představy, to jsem si hodně rychle odvyk.

dr. Dietz

To chápu

18. Psychiatrie. Dvůr.

Uli: *Tak w* Terezo.~ takhle to dál nejde... Ke vztahu jsou potřeba dva lidi a já vidím, že tady jeden chybí a já funguju za dva. Sakra, krucifix. Víš ty co, já tady *dr. Rahne vstane* dávám ~~do hry~~ všechno, svoji duši a pak někdo přijde ... a všechno to mlčky, mlčky pošlape. Víš, jak to bolí? A přitom vidím, jak se vzdaluješ. Seš někde jinde. Měli jsme přece všechno. Plánovali jsme společně

Doktor Dietz: Stále anxiolytika.

Pimář: A lze už pozorovat nějaké účinky?

Doktor Dietz: Měl by se projevit jistý posun, pozitivní posun, ale... slečna Rahnová, bohužel...

20. Psychiatrie. Ordinace doktora Dietze.

Doktor Dietz: Paní Rahnová, víte, že, že i já bych chtěl, abychom Terezině léčbě dodali trochu dynamiky. Pět měsíců je relativně dlouhá doba...ale vzhledem k okolnostem ...

Matka: Terezo, co vlastně chceš? Proč chce, abychom se tu zmítali jako ryba na suchu? Zachází s náma stejně jako s Ulim.
...toho je mi skutečně líto. Trpí jako pes.

Doktor Dietz: Uli?

Matka: Ano, Uli.

Doktor Dietz: Proč si asi takového přítele vybrala, ~~co~~ myslíte?

Matka: *Proč si ho vybrala?*
Mám... podezření, že, že pro ni byl Uli jenom náhražkou, víte, po Arturovi...

Doktor Dietz: Arturovi? *Kdo je Arturo?*

Matka: *Arturo*
~~Ano~~, to byla její první velká láska, která ovšem skončila katastrofálně a přitom si byli tak blízcí, studovali společně /
a. i. v. dv. po světě

Doktor Dietz: Hm, to mě zajímá.

Matka: ...nikdy se od Artura doopravdy neodpoutala.

Doktor Dietz: Vážně?

Matka: Ano, a já si myslím, že v jistém smyslu je Uli něco jako náhradní Artur... |

Doktor Dietz: A jaký byl Artur?

Matka: ... To byl chlap! Osobnost. To se o Ulim říct nedá. Strašlivě trpěla... kvůli Arturovi. Ano, bylo to tehdy tak... hrozný. Že je to tak, Terezo, bylo to šílený... Ale... tak.

Doktor Dietz: Víte...

Matka: Ano.

| Doktor Dietz: *paní Rahnová, já si* Myslím, že by bylo správné a důležité, kdybychom se Artura pokusili zapojit do naší ... léčby. A z toho důvodu, ehm...

Matka: Mám dokonce ještě jeho číslo.

Doktor Dietz: Vy máte jeho číslo?

Matka: Číslo na Artura, ano. Někdy ho ještě musím mít.

(Odsunutí židle.)

Doktor Dietz: Terezo?

Matka: Terezo?

Doktor Dietz: Terezo?

Matka: Terezo?

Doktor Dietz: Kam chcete jít, Terezo?

Matka: Terezo, byla to chyba, že jsem... *chyba, že jsem se možná nenadala*

Doktor Dietz: Ne! Ne, paní Rahnová, to je naopak dobře. Poprvé po měsících mám dojem, že Tereza chce promluvit. Terezo! Využijte tu sílu, která vás přiměla vstát a zamířit ven. To je určitá síla. Využijte ji!... Terezo, proberte se!... (Šeptá.)

Terezo?... *(Zhluboka se nadechne a hovoří dál normálním tónem.)* Myslím, že to pro dnešek stačí. A, ehm... musím vás pochválit, Terezo. Dneska jste udělala velký pokrok, obrovský pokrok! Spatřuji v tom určitý... signál. Od vás. Chápu to jako výzvu, abychom vám i nadále pomáhali. A také vám za tento signál děkuji. A ... ano, teď zahrneme do anamnézy Artura.

Matka: Ano, taky si myslím.

21. Psychiatrie. Ordinace doktora Dietze.

Doktor Dietz: Arture, ...mohu vám tak říkat?

Artur: Hm.

Doktor Dietz: Arture, co se tenkrát stalo? V čem spočívaly problémy... ve vašem vztahu?

Artur: Těch bylo nekonečně.

Doktor Dietz: Jmenujte některý.

Artur: Až moc jsme mluvili.

Doktor Dietz: Takže jste všechno probírali?

Artur: Spíš omílali. Chtěli jsme, hm... Promiňte, nejsem si úplně jistý, jestli je tohle dobře. Já ...

Doktor Dietz: Ano?

Artur: Myslím, že Tereza nechce, abych o tom mluvil.

Doktor Dietz: Ehm, Arture, možná si Tereza netroufá sama něco říct a přitom vskrytu doufá, že to za ni řeknete vy.

Artur: Že to vyslovím?

Doktor Dietz: Ano, možná je to skutečně její přání, aby konečně jednou mluvil někdo za ni a pro ni. Vždyť může kdykoli protestovat. Může kdykoli vyjádřit souhlas či nesouhlas...

Artur: Rád bych byl s Terezou sám.

Doktor Dietz: To chápu, Arture, ale myslím, že u tohoto prvního setkání je přece jenom důležité, abych byl při tom.

Artur: *Pro mě do klone*
Ale to se nikam nedostaneme...

Doktor Dietz: Ehm, dobře, v tom případě vás teď nechám o samotě, samozřejmě, Terezo, pokud proti tomu nic nemáte. ... Dobrá. Víte, kde mě najdete

Artur: Ano.

Doktor Dietz: Na shledanou. *(Vyjde ze dveří a zavře je.)*

Artur: *mluví*
Ahoj... Já... já nevím, co mám říct... Žádný otázky, neboj... Jen mě zajímá, jestli... tam, co mlčíš, jestli je to tam pěkný?

22. Psychiatrie. Skupinová terapie.

Heike: Dej mi pokoj se všema těma vopičkama. Patnáct sezení a nic se neděje. Terezo, sem, Terezo, tam.

Laura: Jestli toho nenecháte, tak se seberu a půjdu.

Heike: Pane Bože, no tak jdi!

Laura: Já teda odcházím!

Doktor Dietz: Nejdřív se všichni zase uklidníme. Necháme...

Olaf: Člověk už ani neví, kdo to tu má na povel.

Heike: To je konec.

Doktor Dietz: Nejdříve se uklidníme, ano?

Heike: Konec.

Doktor Dietz: Vzpomeňte si prosím vás na naši dohodu, že nebudeme nikomu skákat do řeči. Hermann chtěl právě něco říct.

Hermann: Terezo, teda já bych chtěl... je klidně možný, že tvoje mlčení má v sobě bůhvíjakou moudrost.

Olaf: To je fakt hrozně moudrý.

Hermann: Jenomže, ehm, už se těmahle hovoráma promrhalo šíleně času ... to je pořád Tereza tohle, Tereza tamto...

Heike: Přesně tak.

Hermann: Co vám říká Terezin výraz a její držení těla a tak dál...

Laura: Terezo, to není proti tobě, víš. Není to osobní!

Olaf: Lauro, s Terezou to tady doslova okupujete!

Laura: No, my sem taky nemusíme chodit.

Olaf: Hele, nemluv za obě!

Heike: Jsi snad Tereza, nebo co? No, neměj mi to za zlý, Terezo, to je OK /ókej/, že mlčíš, klidně si dál mlč, ale celou skupinu... to brzdí...

Olaf: Co znamená, neměj mi to za zlý? Ona se nám přece směje do očí.

Laura

co to mělo? by jste se třeba sblížili

23. *Psychiatrie. Ordinance doktora Dietze.*

- Doktor Dietz: Hm, no, jak jsme asi všichni pochopili, tak nás Tereza dokázala s použitím minimálních prostředků maximálně zaměstnat, že?
- Matka: Ano, dá se to tak říct. Ano.
- Otec: No jo. Celý měsíce nemluvit, nevím, jestli se tomu dá říkat minimální prostředky. Ale chápu, co tím myslíte... a ano ... jsou to *velice účinné prostředky*.
- Doktor Dietz: Účinné?
- Otec: Jinak bysme tu neseďeli a nemluvili spolu...
- Matka: Ano.
- Otec: Možná nás tak chtěla...takhle ...
- Matka: Dát dohromady.
- Otec: Ano, to jsem chtěl říct.
- Matka: Ano.
- Otec: A...
- Matka: Ano.
- Otec: ... Takže, Terezo, rodiče spolu zase mluví, o tom ses mohla právě přesvědčit, aniž by si po dvou větách vjeli do vlasů. Skvěle!
- Matka: Ano.
- Otec: Zamysli se, čeho všeho bys mohla dosáhnout, kdybys teď začala mluvit.
- Matka: Právě.

Doktor Dietz: Terezo?

Matka: ~~Ano, Terezo...~~ Víš, Terezo, jsi přece tak inteligentní, teď přece můžeš...

Otec: Co se stalo, už nezměníme.

Matka: Podívej, zkusila jsi všechno. Máš přece tolik síly. Tos právě dokázala tím, žeš tak dlouho mlčela.

Otec: Ale jednou je potřeba říct dost. A i když jsme udělali chyby... tvoje matka a já, neznamená to, že to musíš dělat ještě horší.

Matka: Právě. Právě.

24. Psychiatrie.

Primář: Slečno Rahnová, chcete třeba ještě něco poznamenat? Nebo se na něco zeptat? No, Pane ^{holce} Dietzi, tři čtvrtě roku je dlouhá doba. Z čeho jste u slečny Rahnové vyčetl byt' jen náznak ryze osobního přání, podstoupit terapii, něco změnit?

Doktor Dietz: ~~ehm,~~ můj názor znáte, pane primáři. Mohu ho jen opakovat. Mám pocit, že by chtěla mluvit, ale nemůže.

Primář: Slečno Rahnová, něco vám navrhnou. Až budete chtít sama požádat o terapii, můžete se k nám kliniku klidně vrátit. Ano?

Na shledanou.

Doktor Dietz: ^{na shledanou, pane primáři} Ano, Terezo, je to smutné, ale je to tak.
Pro Terezu, je to smutné, ale je to tak.

25. Terezin byt. Obývací.

(Zvonek u dveří.)

Laura: (Volá pod oknem.) Terezo! Terezo! No tak mi otevři! To jsem já, Laura. Haló!... (Hází na okno kamínky.) Terezo!... Haló!

(Vyzvánění telefonu.)

Laura: (Mluví na záznamník.) Terezo, tady je Laura, stojím dole a připadám si dost hloupě, otevři prosím tě. Už takovou dobu na tebe zvoním, copak mě neslyšíš? Haló? Tak aspoň zvedni telefon, abych věděla, že jsi... určitě mě slyšíš. Chtěla jsem tě jenom navštívit. Jsem taky venku, už dva týdny. Můžeme klidně jen tak posedět. Víš přece, že se mnou nemusíš mluvit.

Ach jo, tak pojd' a otevři... No tak ahoj.

Terezo! otevři mi, to jsem fakt já. Zdravím!

26. Terezin byt. Obývací.

Šaman: (Gong.) Terezo, ^{slýšáš nás?} můžeme ti pomoci. (Matce) Jsem plně odkázán na její spolupráci.

Matka: Aha, dobře.

Šaman: (Gong.) ^{Zavři/matce...} Teď se soustředíme pouze na Terezu... Co je to v nás, co chce, aby mlčela? Zbavme se toho! Zbavme se toho! ^{Promluvi!} (Gong.) Terezo, v každém z nás sídlí přání, abys mlčela. Tvé mlčení je hlasem těchto přání. Osvobozuji tě od tohoto břemena. Osvobozuji tě. Osvobozuji tě. (Gong.)

Matka: Terezo... No, přesto mnohokrát děkuji. Mnohokrát děkuji, že jste... si dal tu práci.

Šaman: Hm.

27. Terezin byt. Balkón.

Matka: Terezo, já... potřebuju dovolenou. Rok se zabývám jenom tebou.
Jsi moje dcera, ale musím myslet taky na sebe. Jinak úplně zpustnu.
Takže, jedu pryč. ...Chci jet do Asie ...a nevím, kdy se vrátím.
Nebudu ti ani volat. *Pam mi dáš? Po!*

28. Terezin byt. Telefonní záznamník.

(Zazvoní telefon, zapne se záznamník.)

Otec: Tohle znamená, že se zříkáš možnosti mít vliv na věci kolem sebe.
Znamená to, že se nechceš nijak - (Píp.) Terezo, tak se vztekej
(křičí) hádej se se mnou! Rozhádej se se všema, nebo se obhajuj
nebo... já nevím co! Ale nemůžeš nic, když nebudeš mluvit. (Píp.)
Takže, já už nemám chuť v těchhle pokusech, v těchhle marných
pokusech pokračovat. Já už s těmahle chorobnejma hrátkama
končím.

Matka: Terezo? Slyšíš mě? Jsem právě v Kataru, na Durbar Square,
uprostřed Kataru. No a, a lidi jsou tu naprosto, naprosto skvělí.
Mám fantastický pokoj v hotelu. Teda ... dneska jsem... (Směje
se.) ...viděla tady v hotelu šýába, na, na, na, na, na záchodě, ale
jinak je to tu... *funny* (Píp.)

Matka: Terezo? Tady je tvoje matka. Dlouho jsem nevolala, protože jsem byla nemocná. Jo, to ale nechceš slyšet. Já, ehm. Zase se ozvu. Čau. *Pum-pum!*
(Píp.)

Laura: Tady je Laura Köppkeová, pamatuješ si mě, z kliniky? Přestěhovala jsem se do Wiesbadenu, třetí stěhování. Mám se celkem dobře, jsem stabilizovaná fakt. Pracuju zas u zubaře, jako laborantka, je to fajn... To je děsný mluvit tady s tím. Terezo, já...Ahoj. (Píp.)

29. Terezin byt.

Sociální pracovník: Tak, slečno Rahnová, takže se na to podíváme.
Světlo,(klik klik)...Toaleta (*Splachování záchodu.*) Nádhera.
Všechno v naprostém pořádku, že? Tak, pračka, prima.
Krásně čisto. Krása, paráda, super, super, super. (*Zvuk tekoucí vody.*) Ano, dobře. Kdepak máme kartáček na zuby?
Aha, elektrický. To jsme před rokem ještě neměli. Výborně.
Gel pro intimní hygienu, tak. Naprosto nic nelze vytknout.
Květinám se u vás taky daří, nádhera. Tak, ještě se podívám na postel, to musím, jak víte, že. Tak, aha, takže váš prášek na praní...(*Otevře ledničku.*) Tak. Ano, krása, lednice je dostatečně zásobená. Nádhera. Vejce, mléko, jo jo. (*Zase lednici zavře.*) Jako vždy. Nebezpečí sebevraždy, ne.
Zpustlost, ne. Agresivní chování, ne. Závislost na drogách, lécích, alkoholu, ne. ~~Potřebuje pomoc na úřadech, s-~~

~~vyřízení sociálních dávek, ne. Nedokáže se o sebe~~
~~sama... postarat, neplatí.~~ Osoba, vyžadující pomoc sociálního
úřadu dokázala svou žádost přednést samostatně, spíše ne.
Osoba, vyžadující pomoc sociálního úřadu se nezapojila, to
platí. Osoba, vyžadující pomoc sociálního úřadu dokázala
různé..., ne. Bylo možné společně s osobou, vyžadující
pomoc sociálního úřadu stanovit středně a dlouhodobou
perspektivu sebe..., ne. ^{No} ~~Tak, už jsme skoro hotovi.~~ Však vy
už to znáte, slečno Rahnová. Co je dneska za den? Jaký
máme rok? Jak se jmenuje současný prezident? Jak se
jmenuje vaše matka? Otec? Jak se jmenujete vy? Vaše
povolání? Kde jste se narodila? Dobře...-Tak, slečno
Rahnová, to bychom měli. Takže, za rok na shledanou.

30. Park. Lavička. Cvrlikání ptáků.

Dítě 1: Ahoj, já mám kolo. Já chci taky na lavičku... A co je tam
uvnitř?...E?

Dítě 2: Miro, pojd'!

Dítě 1: Ahoj.

Maminka: Tak pojd'te už konečně!

Dítě 2: Pojd', ty blbečku, to je fakt debilní.

32. *Restaurace. V pozadí hudba.*

Číšník: Tak, prosím pěkně. Dobrou chuť. Pijete zelený s jasmínem, jestli se nemýlím, že?... Malý moment...

33. *Supermarket. Pokladna.*

Pokladní: ~~Děkuji, na shledanou...~~ Dobrý den. *(Zvuky čtečky čárových kódů)*

109 Kč, mlie a dohromady 48 Kč
Bude to 209, prosím... A tady podpis prosím... Děkuji, na

shledanou.... Dobrý den.

50 Kč a šití rozstříh, Až si a dolů, ne shledanou

34. *Terezin dům. Schodiště.*

Mladý muž: Dobrý den.

děťo 1 Co rkom máš?
děťo 2 Pojď mne!
mamička Pojďte m' konečně!